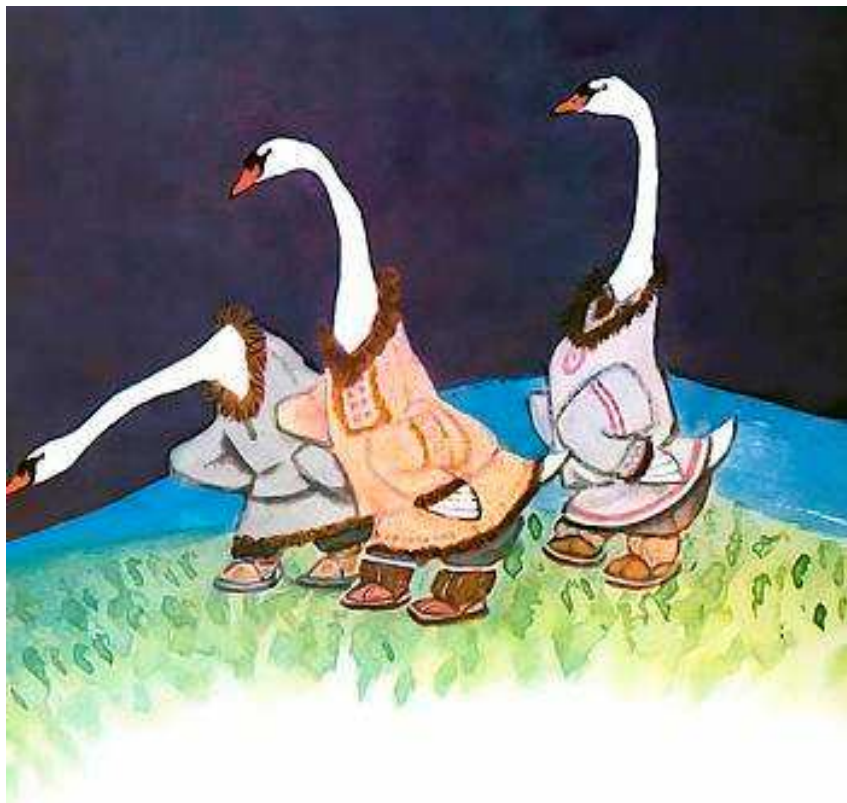

"אני יודע" אומר העורב קורקיל, תנו לי רק בגד חם
והרבה מזון. אלך לעשות מזג אוויר יפה."

נתנו לעורב מעיל חדש, מגפיים מרופדים ובשר כמה
שרק רצה. העורב לקח הכל, יצא מהירנגה. השלג
ירד, נכנס לו לעיניים. בלי לחשוב הרבה הלך העורב
והסתתר מהקור והרוח מאחורי ערמת שלג, לא רחוק
מהירנגה. ישב שם, התחמם קצת, נח, אכל את כל

חופית והעורב קורקיל

צ'וקוטקה
צייר א.ראצ'ב

זה קרה מזמן, כל כך מזמן שאיש כבר לא זוכר מתי
זה קרה. העורב קורקיל וחופית רצו להתחתן. הם באו
למחנה של ברבורים לחפש להם בני זוג. הברבורים
הובילו אותם לירנגה הגדולה ביותר, כיבדו יפה,
התחילו בשיח. ופתאום תוך הקיץ בא חורף. שלג
התחיל לרדת מהשמיים. סערה קמה. את הירנגה שלג
כיסה מלמעלה. שואלים הברבורים:
"אולי מי מכם יודע לתקן את מזג האוויר?"

"אעזור לך" אומרת החופית.
"אבל יש לי רק את אחד!" נאנח סבא כפור.
"אז שב בצד, תנוח, תאכל קצת דג, ואני אעבוד"
אומרת החופית, ונתנה לבא כפור את הדג שהביאה
אתה.
כפור התחיל לאכול את הדג וחופית לא טיפשה –

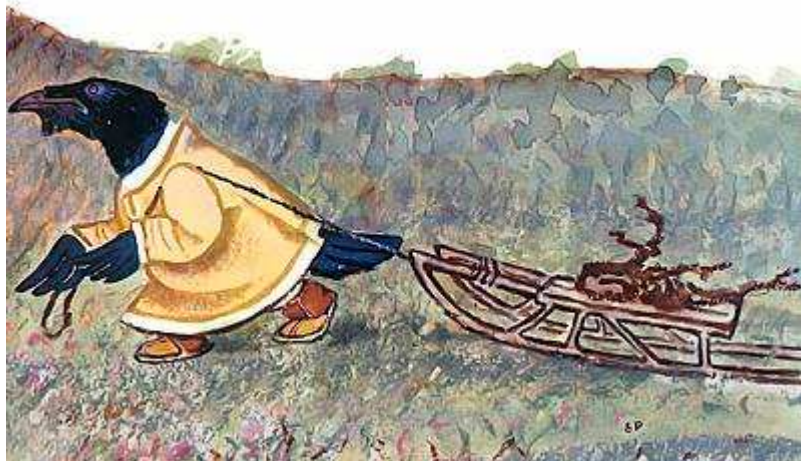
מצאה רווח בין העננים וקפצה עם האת לאדמה!
כפור רץ אחריה, אבל איך ישיג חופית? היא רצה,
עפה ונעלמה.
בלי את כפור לא יכול היה לזרוק שלג על האדמה.
הסערה שקטה. השמש המיסה את השלג.

הבשר וחזר.
"לא אוכל לשנות את מזג האוויר" אומר.
ואז יצאה החופית. היא ביקשה רק חתיכת דג מיובש.
דרכה שביל בתוך השלג ויצאה לטונדרה. באה רוח,
תפסה את החופית, סובבה אותה, הרימה ונשאה
צפונה. ושם עננים שחורים תלויים ממש מעל האדמה.
החופית תפסה קצה של ענן, הרוח עפה הלאה
והחופית עלתה על הענן. הסתכלה סביב וראתה שעל
הענן הכל כמו בטונדרה, רק יותר שלג. וקר יותר.
ואז ראתה שליד ירנקה מקרח עומד בעל הבית בעצמו.
סבא כפור זורק שלג על האדמה באת גדול.

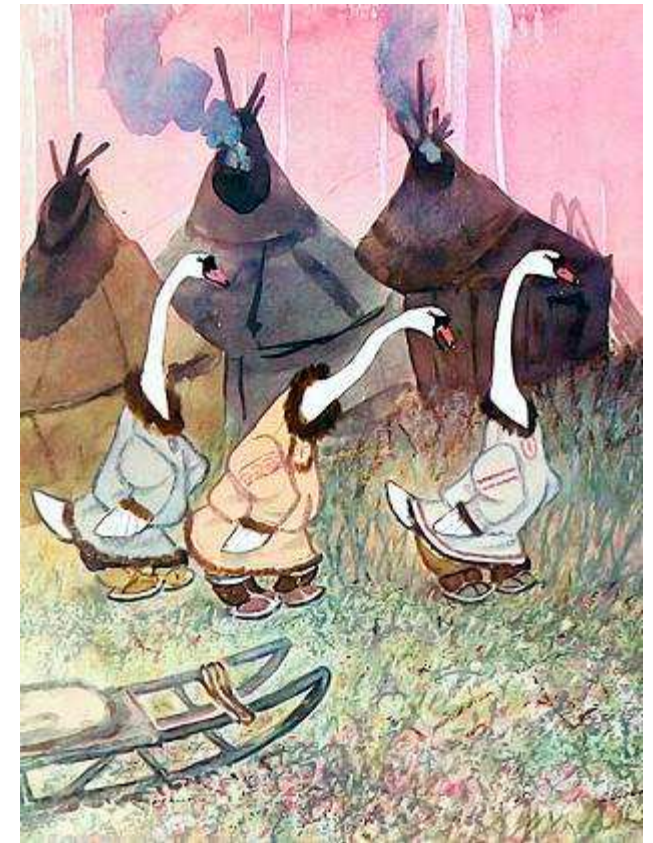
"כדאי לחלוט תה" אמרו הברבורים "מי יוכל להביא עצי הסקה?"
"אני אביא" העורב קורקיל התנדב שוב. לקח מזחלת גדולה ויצא לטונדרה. מצא ענף עץ רקוב והביא.
"לא" אמרו הברבורים "על כזה לא נוכל לחלוט תה."

ואז החופית לקחה מזחלת ויצאה להביא עצים. והעורב נשכב לישון. חופית הביאה מזחלת מלאת עצים. הברבורים חלטו תה. התיישבו לשתות, שתו סיר תה שלם. והעורב עדיין ישן. ישן עד הבוקר. בסוף התעורר. והברבורים אומרים לו:
"אתה עצלן! טיפש! רק מתרברב. אין אצלנו בת זוג בשבילך! ברח מכאן!"

הברבורים אמרו "הגיע זמן להעביר את האיילים שלנו למקום מרעה טוב. מי מכם מכיר מקום מתאים?"
עורב קורקיל קם. "אוביל אותכם" אמר.
והוביל. בחר מקום שאין גרוע ממנו. שם היה מחנה. כולו דרוך. העורב רק חיפש אוכל באשפה.
"מקום זה לא מתאים לאיילים שלנו" אמרו הברבורים, ולא הובילו לשם את האיילים.

ואז חופית הובילה. היא בחרה מקום שעוד לא עברו בו, לא דרכו בו. תחת רגלי האיילים רק אזוב רך. פטריות גבוהות מעצים. גרגירים מתוקים נדחפים בעצמם לפה. מצא המקום חן בעיני הברבורים. העמידו את הירנגות שלהם במקום חדש.

"קורקיל, מדוע גנבת את השמש?" שאלה החופית.
אבל העורב שותק. לא פותח את הפה. החופית ניגשה אליו ודגדגה תחת הכנף. העורב לא התאפק, התחיל לצחוק בכל הפה. השמש יצאה ושוב האירה בשמיים. הברבורים שמחו. הכינו מסיבה גדולה. לכולם היה טוב, שמח. והעורב קורקיל הלך למקום אחר לחפש לעצמו בת זוג.

העורב התרגז, יצא לטונדרה. שמש האירה וסנוורה את עיניו. העורב התרגז על השמש כל פעם יותר. קפץ, התעופף ונקר בשמש. השמש הבהבה. אבל האירה שוב. ואז העורב תפס אותה והסתיר תחת הלחי. חושך נעשה אל הארץ. הברבורים נבהלו אבל החופית ניחשה: "זה מעשה של העורב קורקיל!" יצאה החופית לחפש את העורב. חיפשה קרוב – לא מצאה. חיפשה רחוק – אין עורב. ואז ראתה – יושב העורב בין סלעים, פרוע, מקמט את מצחו. לחי אצלו נפוחה.